

Koldusok ezrei

Lepték el Budapestet!

Siserahadként lepte el Budapest utcáit a koldusok tömege. Szinte *negyedóránként csöngetnek be a lakásokba* a borostásarcú, katonaruhás férfiak, karonúló csecsemőkkel rongyos ruhájú asszonyok, kisgyermek és könyöradományért esdekelnek. Az utcákon és tereken alig van sarok, ahol ne állana egy-egy fehérbotos, mankós, feketeszemüveges, vagy kiégett szemüregű vak, sokszor a járda közepéig csúsznak a *csontkötélbű rokkantak* és piszkos ingüket vállukról lehúzva mutogatják *béna, állott és levágott karjukat* a szerencsétlenül jártak. Sápító gyermekhang süvit a füledbe:

— **Bááááesi, kéérem, adjon egy pár fillért!**

Mocskoslábú, maszatos kisgyerek, vagy csapzottahajú leányka sündörög ötpercenként vendéglői asztalod mellé. A társadalomnak

ezek a legkisebb áldozatai, akiket *legtöbbször a szülők vernek ki az utcára*, virágot árulnak, gyufaskatulyát, cipőfűzőt próbálnak a vendégek nyakába sózni. Pillanatonként mellbevágja a járókelőt a kép:

fetrenghő koldus a kapu előtt, kis négykerekű kordén láb nélküli nyomorék,

két kezével az utcaeresztözdekséknél magát lassan átvonszoló béna, lábától megfosztott férfi.

Sajnos, nem csak a mi szemünknek ijesztő és kellemetlen a tömegnyomornak ez a látszata, de *hamis színdben tüntet fel bennünket a külföldiek előtt is*. Ha van is nyomor, nem akkora, mint amennyi az utcán megmutatkozik. Élelmes álkoldusok használják ki a háború utáni *konjukturát* és a *Teleki-téren vett katonaruhába öltözve sarcolják az áldozatrakész közönséget*. A trükkök légióját találják ki, hogy minél nagyobb száralmat tudjanak kelteni, fület sértő és velőt hasogató hangon siránkoznak a hidak tövében, a forgalmasabb gócpontoknál:

— **Az Isten irgalmára könyörgök! Szegény viltágtalan vagyok!**

Sajnos, ez 80 százalékban ravasz hazugság, amely mögött *remek kereseti lehetőség húzódik meg*. A hiszekeny közönség el sem hinné, hogy száralomból adott fillérjei és forintjai mekkora összegre rúgnak egy-egy álkéregető napi bevételében. Mert az igazi hadirokkant, — *aki 30—180 forint havi járadékot kap*, — ügyetlen és tehetetlen, nem tudja, nem is akarja értékesíteni szerencsétlenségét, de *az álkoldus ragyogó boltot csinál*.

— Egy razzian elfogott koldus életét titokban lenyomoztuk — mondja *P. Stern Szeréna*, a főváros szociálpolitikai ügyosztályának vezetője. — Kiderült, hogy feleségétől különváltan él, *mindkettőjük nagyszerű lakással rendelkezik, telik is rá nekik*.

A cafatos rongyokba burkolt ember naponta 70—100 forintot vág zsebre

és nyomozónknak megállapította, hogy *Pest-környéken házvételről tárgyalt*. A multkor észrevétlenül megfigyeltük egy hatéves kéregető gyermek egyórai tevékenységét, aki ezalatt a hatvan perc alatt kereken *26 forintot csalt ki*

a *jószívű járókelők zsebéből*. Sajnos, a közönség *álhumanizmusból* hangulata szerint adományokat jutatt a koldusoknak, ahelyett, hogy *évenként legalább egyszer nagyobb összeget bocsátana rendelkezésünkre*, akik az elhagyott gyermekeket, az aggokat és a munkaképteleneket rendszeresen gondozzuk, táplálékkal és segéllyel látjuk el őket.

— Budapest tizennégy kerületének szegényeiről nyilvántartásunk van — folytatja *P. Stern Szerén tanácsnok*. — *Az álkoldusok ezrei a perifériákról és a környező kisvárosokból özönlenek be Budapestre*, így velük szemben csak rendőri eljárással lehet fellépni. Minthogy a koldusinvázió már veszélyes méreteket kezd ölteni, újból *átíratot intéztünk a főkapitánysághoz*, hogy *sűrű razziákkal jésüljék át a székesfőváros területét* és valamiképpen teremtsenek rendet a nyomor-dzsungelben. A kereskedőkkel megállapodtunk, hogy *egyik sem juttat külön adományt az egymásután betolakodó kéregetőknék*, hanem támogatását egy összegben hozzánk küldi. Ha a közönség ezt tenné, magától megszűnnék a koldusprobléma.

A koldulás azonban nemcsak szociális kérdés, hanem

roppant veszélyeket rejt magában a társadalom szempontjából is.

Köztudomású, hogy a koldus akarva-akaratlanul *tájékozódik a bejárt lakások viszonyairól*.

Igen sok álkoldus aztán biztos tippet ad a betörőknek,

hogy ebben vagy abban a lakásban *mikortájt nincs otthon senki*, esetleg az *ablakot szellőzésre nyitva hagyták* és az ilyen korcsmái tippek alapján *indulnak bűnöző újtukra* a mindenre elszánt csirkefogók. Azokból a gyermekekből pedig, akiket már zsenge korukban az utcára küld és hazugságra, csalásra nevel lelketlen szülőjük, a tapasztalatok szerint *legtöbbszörre bűnöző válik*. A kis kölyök vagy leányka *kezdi a csavargással*, aztán *megfigyelője, falazója lesz* valamelyik tolvaj-betörőbandának, *italra, cigarettára, éjjeli kimaradásra szokik* és később maga is *megpróbálkozik apró tolvajlásokkal*. A koldusügy tehát szorosan összekapcsolódik a bűnözéssel.

— A felszabadulás óta '53 $\frac{1}{2}$ u. n. kintornázási engedélyt adtunk ki — szolgál pontos adatokkal a Figyelőnek a főkapitányság igazgatás-rendészeti osztályának vezetője, Tardi István őrnagy. — Ez azt jelenti, hogy az előzőleg lepriorált, tisztiorvosi, szegénységi és városházi bizonyítvánnyal rendelkező keresetképtelen, ill. 75—100 százalékos rokkant igazolványt kap. Természetesen ehhez valamilyen zeneszerszám használatát is előírja a koldusrendelet, ezzel szemben

ma minimum négyezerre tehető a minden engedély nélkül koldulók száma.

Őszintén meg kell mondanunk azt is, hogy ezeknek 80 százaléka álkoldus. Különösen vonatkozik ez a katonaruhát viselő és magukat hadifogolyoknak kiadó családokra, akik színes mesékkel rémítgetik a közönséget és így szedik ki belőlük a pénzt. Ha a razzia hálójába kerülnek és közmunkára vagy valamiféle más munkalehetőségre beszéljük rá őket, mind megretten, mert dolgozni egyik sem akar.

— Tud-e a rendőrség kellő intézkedéseket foganatosítani a kolduskérdés leszámolására? — kérdezte a Figyelő.

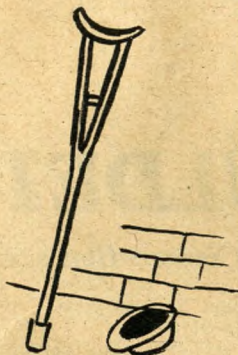
— Állandóan razziázunk és megfelelő eréllyel próbáljuk meggátolni az álkoldusok feltűnő elburjánzását — feleli Tardi István őrnagy. — Sajnos, mi sokat nem tehetünk. A razziákon elcsípett álkoldusokat közveszélyes munkakerülés címen a toloncházba utaljuk, innen azonban nyolc nap múlva kiteszik őket és tevékenységük kezdődik előlről. Valahogyan úgy lehetne megfogni a dolgot, hogy a toloncházból kikerülők és lelkileg már megfertőzött munkakerülők az illetékes előjáróság azonnal közmunkára fogná, munkájukat és életüket ellenőrizné.

Három toloncház nem volna elég arra, hogy az összes álkoldusokat elhelyezni tudjuk.

A koldulásból remekül élő emberek hallatlanul ügyes furfanggal dolgoznak. Megtörtént, hogy egy reszketeg kezű vak tisztiorvosi bizonyítvánnyal és a Vakok Országos Szövetségének tagsági jegyével jelentkezett az illetékes rendőrhatalóság előtt, ahol kiadták neki a kintornázási engedélyt. Az okmányt kiállító tisztviselő három nap múlva ugyanazt

a vakot véletlenül egy koreszmában — huszonegyezesen kapta rajta.

A nyomozók többször megdöbbentő felfedezést tettek: a nappal piszkos és nyomorultnak látszó koldus este kiöltözködve előkelő étteremben két sültet fogyasztott el, butélias borral és szép boravatót adott a robotoló pincérnek, aki az egytized részét sem keresi meg munkájával annak, amit az álkoldus bezsebelt. Jólmenő keresetükre jellemző, hogy általában

a hét egy napját munkaszünetre használják fel.

Rendszerint hétfőn nem vonulnak ki az utcára, hanem otthon maradnak és «pihennek». Természetesen nem minden szerencsétlenül járt hadirokkant él hasonló életet, hiszen a tisztességes, szerény és valóban súlyos sérüléseket szenvedett ember nem folyamodik hazug csaláshoz, hanem parányi járadékából tengeti életét.

*

Polgármester úr! Főkapitány úr!

Nem lehet vita arról, hogy itt sürgősen tenni kell valamit. Az álkoldusok ezrei szípolozzák a hiszékeny társadalmat, megfertőzött lelkük mélyén a hún csiráját rejtik. Ugyanekkor pedig rossz hírünket keltik a külföld előtt. Tudjuk, hogy nagy a nyomor, de ha már segíteni akarunk az elesetteken, ne a társadalom ellenségeit, ne a raffinált csirkefogókat támogassuk.

Köz munkára velük!

Annyi a tennivaló, annyi munka jut a becsületesen dolgozó számára, miért éppen a henyék, a családok bujjanak ki alóla. Egész Budapest nevében kérjük, hogy a kolduskérdés egyre akkutabbá váló fekélyét végre operálják ki életünkéből!